

че съмъ пжтувалъ съ предмета на такова внимание на единъ голѣмъ български градъ.

Нѣма що, тръгнахъ и азъ подиръ хората. Внѣ отъ гарата — файтони, редици, шпалири, карамфили, а тоя тихъ бѣлъ Дунавъ само току се вълнуваше и огласяше всички ридове. . .

\* \* \*

Гица Георгиевъ писалъ на единъ свой побратимъ бръснарь въ тоя градъ, че ще пристигне въ сѣботата на гости и по работа бръснарска тамъ. Провинциалния бръснарь ималъ синъ ученикъ въ четвърти класъ. Ученикътъ съобщилъ въ училището на другаритѣ си, че днесъ — тоя день — пристига Гица Георгиевъ. Гица Георгиевъ! Гица Георгиевъ! Ами сега? Никой нѣма време да помисли, кой е тоя Гица Георгиевъ, всѣки бърза да обмисли, какъ да стане посрѣщането му. . . Разчува се не само между факторитѣ въ гимназията, но и въ града, Гица Георгиевъ пристига! Гица Георгиевъ! Общинскитѣ власти бързатъ да разпоредатъ блѣскаво посрѣщане, занятията на ученицитѣ се прекратяватъ, бърже биватъ нареждани ученички и ученици и отвеждани къмъ гарата. . .

И тихъ бѣлъ Дунавъ се вълнува — веселооо шуми. . .

### III

Хубаво юлско утро. Седя въ купето на пжтъ за Пловдивъ къмъ Розовата долина.

— Господинъ Балабановъ, имате ли нѣщо противъ, ако госпожица Евелина Холтъ пжтува съ васъ въ това купе?

— Азъ имамъ само едно мѣсто, всички други мѣста въ купето сж свободни. Менъ ще ми бжде много приятно.

Запознаване.

Следъ малко влиза въ купето единъ мой старъ познатъ, чужденецъ и много уменъ, интересенъ човѣкъ и въобще истински господинъ. Той я изпраща.

— Ха, тъкмо и това трѣбваше, каза той къмъ двама ни. Чудно интересна компания — и вече сте се запознали. . .

Много отъ перонитѣ на гаритѣ по пжтя за Пловдивъ задрѣстени. Букети, фотографии, погледи. Гледатъ и се радватъ хората, сякашъ въ мраченъ ноемврийски день слънцето виждатъ. . . Пъкъ и Евелина Холтъ наистина много свѣтла, премного дори. . .

По пжтя узнавамъ отъ Евелина Холтъ, че тя, макаръ и доста известна, все пакъ е една скромна артистка, че обикнала България и българитѣ, че въ София била приета крайно любезно и че имала намѣрение да приготви филмъ отъ България, и то отъ Розовата долина съ нѣкакъвъ сюжетъ изъ творенията на Пенчо Славейковъ. . .

Азъ никакъ не вѣрвамъ на нищо, когато се говори за такива филмове. Едни дирятъ плячка отъ държавата по такъвъ поводъ, други замотаватъ самата държава въ филмове.